

NĀC

„Viņa šeit nav, Viņš ir augšāmcēlies, kā to bija teicis.”

(Mt 28,6)

Nr. 2 (73)
MARTS
2013

Kurzemes Katoļu diecēzes informatīvs laikraksts

AUGŠĀMCELŠANĀS LIECĪBA

Priesteris
Andris Marija Jerumanis

“Ja Kristus nav augšāmcēlies, tad veltīga ir mūsu sludināšana,” saka apustulis Pāvils (1Kor 15,14). Jautājums par Kristus augšāmcēlšanos nav mazsvarīgs, bet būtisks katram kristietim, ikvienam, kurš meklē Dievu, kā arī tiem, kuri vēlas analizēt kristīgās reliģijas pamatus no zinātniski kritiskā viedokļa un kristietību salīdzināt ar citām reliģijām. Kristus augšāmcēlšanās caurstrāvo laiku. Mēs nevaram to analizēt tikai no pozitīvas, vēsturiskās puses, jo saistība ar vēsturi ir netieša: caur apustuļu liecību, sākotnējās Baznīcas liecību, tukšo kapu un Turīnas liķautu. Ja vēlamies sniegt atbildi par Kristus augšāmcēlšanos, tad vienīgais zinātniskais ceļš ir liecības par šo notikumu. Lieciniekiem vienmēr ir liela nozīme, analizējot patiesību par kādu notikumu. Vecāki mums sniedz liecību par mūsu ģimenes vēsturi, savukārt tiesas prāvās nozīmīga loma ir lieciniekiem, kuri ir aicināti sniegt liecību, apzvērot tās patiesīgumu. Izvēloties šo ceļu, varam nonākt pie slēdziena, ka Jēzus augšāmcēlšanās ir reāls notikums, kas sakņojas vēsturē un par kuru savas zināšanas varam padziļināt.

Apustulis Pēteris pirmajā Lieldienu pasludinājumā saka: „Šo Jēzu Dievs cēla augšām, tam mēs visi esam liecinieki. (...) Dievs padarīja Viņu par Kungu un Kristu, šo Jēzu, ko jūs sitāt krustā.” (Apd 2,32.36) No šiem vārdiem varam secināt, ka tā ir liecība par šo notikumu vēsturē. Tā nav vienīgā liecība, bet tā ir visas Jaunās Derības centrā: „Kristus ir augšāmcēlies.” (sk. 1Tes 4,15; 1Kor 15,12-20; Rom 6,4)

Vēl evaņģēlijos varam atrast liecību par tukšo kapu, kam seko Lieldienu pasludināšana: „Viņš ir augšāmcēlies, Viņa nav šeit!” (Mk 16,1-8), kā arī trīs parādīšanās reizes Jeruzalemes apkārtnē un Debesīs uzkāpšanu, kas saskan ar Mateja liecību (sk. Mt 28,1-20) par tukšo kapu un Lieldienu pasludinājumu: „Viņa šeit nav,

Kens Korbets "Ceļš uz Emausu"

Viņš ir augšāmcēlies, kā to bija teicis.” Tāpat viņš raksta par Jēzus parādīšanos Jeruzalemes sievietēm un tiem vienpadsmit Galilejā, kuriem dod uzdevumu meklēt jaunus mācekļus. Lūkas savā evaņģēlijā (sk. Lk 24,1-53), runājot par tukšo kapu, liecina: „Viņš nav šeit, Viņš ir augšāmcēlies. Viņš ir dzīvs.” Tieši Lūkas atstāta mācekļu piedzīvojumu ceļā uz Emausu, Jēzus parādīšanos Jeruzalemē, aicinot dot liecību, kas noslēdzas ar Viņa uzkāpšanu Debesīs. Evaņģēlists Jānis (sk. Jņ 20,1-29) liecina par

tukšo kapu, Jēzus parādīšanos Marijai Magdalēnai un mācekļiem Jeruzalemē, vispirms bez apustuļa Toma un vēlāk ar viņu.

Tukšais kaps

Tukšā kapa liecība ir atrodama trijos sinoptiskajos evaņģēlijos un netieši arī Jāņa evaņģēlijā. Tur varam atrast vēsturiskus elementus, kas liecina par šī notikuma vēsturiskumu. Piemēram, sievietes, kuras atrod kapu tukšu. Nav iespējams, ka šis notikums nebūtu paties, jo pēc jūdu likumiem, sieviešu liecība

nav pieņemama, bet evaņģēlisti to neslēpj un tieši runā par sievietes liecību. Ja tas tā nebūtu, viņi to nebūtu rakstījuši. Par tukšā kapa vēsturiskumu notikusi arī jūdu diskusija (sk. Mt 28,15, Jņ 20,15). Tas nav iespējams, ka jūdu kultūrā augšāmcēlšanās tiktu reducēta tikai līdz garīgai nozīmei, jo jūdu izpratnē cilvēka būtība nav tikai dvēsele, bet gan miesas un dvēseles vienība (sk. Rad 2,7). Tāpēc, ja kāds runātu par augšāmcēlšanos, tad būtu jāpierāda Viņa redzamība arī miesā, ne tikai dvēselē.

Ja gribam labāk saprast to, ka ir reāls pamats ticībai uz Kristus augšāmcēlšanos, jāņem vērā vēl viens nozīmīgs aspekts. Jaunās derības teksti atklāj, ka mācekļi pēc Kristus nāves aizbēga (Mk 14,50), jo uzskatīja, ka viss ir zaudēts (Lk 24,19-21). Taču notika kaut kas, kas radikāli izmainīja viņu nostāju un darīja viņus spējīgus uzsākt jaunu dzīvi un nodibināt pirmo kopienu. Šis “kaut kas” ir Lieldienu ticības vēsturiskais kodols. Mums būtu jāizskaidro šis radikālās pārmaiņas apustuļu uzvedībā, dzīvē un misijas uzsākšanā. Grūti iedomāties, ka ticība uz Kristus augšāmcēlšanos būtu iespējama, ja Jēzus pēc augšāmcēlšanās nebūtu parādījies apustuļiem un pārējiem. Baznīcas pastāvēšana nebūtu izskaidrojama, ja Kristus nāve būtu izklīdinājusi pirmo mācekļu pulciņu, tomēr notika pretējais. Pēteris un pārējie apustuļi radikāli izmainīja savu dzīvesveidu – atstāja zvejnieka amatu, ģimeni un devās pa visu Romas impēriju sludināt neprātīgu ziņu, kuru uzskatīja par Labo Vēsti visai pasaulei. Viņu uzticība šai neprātīgajai misijai bija tik liela, ka viņi mira mocekļa nāvē. Melu un nepatiesības mērķis parasti ir gūt sev kādu labumu, bet vai tad kāds būtu gatavs mirt par meliem vai izdomātu notikumu? Visloģiskākā atbilde ir uzticēšanās Lieldienu liecības vēsturiskajiem notikumiem.

Jēzus augšāmcēlšanās ir tas, kas izskaidro mācekļu radikālo pārmaiņu un šī fakta pieņemšana nozīmē, ka Dievs var iejaukties pasaules vēsturē un tajā atstāt pēdas, kuras mēs varam vēsturiski noskaidrot. Taču ir nepieciešama arī sirds atvērība, lai šo notikumu izprastu saistībā ar visu svēto vēsturi un to, ka Kristus augšāmcēlšanās ir Svēto Rakstu papildījums. Lieldienu noslēpums nav saprotams izolētībā no kristīgās kopienas, Baznīcas liecības un dzīves. Lūkas liecība par mācekļiem ceļā uz Emausu ir svarīga katram kristietim, jo tā norāda, ka Svētie Raksti ir jālasa Kristus gaismā un ka Kristus ir klāt Liturģijā, maizes laušanas brīdī.

Turpinājums 2. lpp.

**ŠAJĀ
NUMURĀ:**

2.lpp. Mums ir pāvests Francisks

4.–5.lpp. Šķīstība – mīlestības pilnības ceļš

7.lpp. Ziņas no pasaules

3.lpp. J. Salijs OP par ticības žēlastību

6.lpp. Auglība laulāto mīlestībā

8.lpp. Ziņas

Mums ir pāvests – Francisks

Foto no interneta

Argentīnas kardināls Horhe Mario Bergoljo (Jorge Mario Bergoglio) 13. martā tika ievēlēts par Romas katoliskās Baznīcas 265. svētā Pētera pēcteci.

Dzimis 1936. gada 17. decembrī, 1958. gadā iestājies Jēzus Sadraudzības novīcātā, par priesteri ordinēts 1969. gadā, 1992. gadā – par bīskapu un 1998. gadā nozīmēts par Buenosairesas arhibīskapu. 2001. gadā iecelts par kardinālu.

Jaunā pāvesta pirmā izglītība bijusi ķīmijas zinātnē, tad studējis humanitārās zinātnes Čīlē, ieguvis zinātnisko grādu filozofijā, studējis arī teoloģiju, bijis vairāku mācību iestāžu docētājs, arī rektors. Doktorantūras studijās devies uz Vāciju.

Jēzus Sadraudzības ģenerālis Adolfo Nikolas SJ sakarā ar pāvesta Franciska ievēlēšanu teica: „Vārds ”Francisks”, kurā mēs tagad viņu uzrunāsim, mūsos atsauc atmiņā Svētā tēva evaņģēlisko garu, tuvumu nabīgiem, identificēšanos ar vienkāršajiem ļaudīm un viņa uzticību Baznīcas atjaunotnei. Jau pirmajā mirklī, parādoties uz Vatikāna balkona Dieva tautas priekšā, viņš sniedza redzamu liecību par vienkāršību, savu pastorālo pieredzi un garīguma dziļumu.”

Pirmajā sprediķī, ko pāvests Francisks teica kardināliem Siksta kapelā, viņš norādīja uz krusta centrālo lomu: „Ejot bez

krusta, ceļot bez krusta un apliecinot Kristu bez krusta, mēs neesam Kunga mācekļi: esam pasaulīgi, esam bīskapi, priesteri, kardināli, pāvesti, bet ne jau Kunga mācekļi.” Sprediķa noslēgumā pāvests visiem klātesošajiem novēlēja drosmi: „Iet Kunga klātbūtnē, ar Kunga krustu; celt Baznīcu uz Kunga asinīm, kas izlietas uz krusta, un apliecināt vienīgo godību: krus-tāsisto Kristu. Šādi Baznīca ies uz priekšu.”

15. marta uzrunā kardināliem pāvests Francisks starp citām pateicībām izteica arī vārdus emeritētajam pāvestam Benediktam XVI, novērtējot viņa pilnīgo veltīšanos savam kalpojumam Baznīcai ar savu mācību, laipnību, vadību, ticību, pazemību un lēnprātību. Runājot par savu kalpošanu, pāvests teica: „Es izsaku savu vēlēšanos kalpot Evaņģēlijam ar atjaunotu mīlestību, palīdzot Baznīcai kļūt arvien vairāk Kristū un ar Kristu auglīgam Kunga vīnakokam. Gani un ticīgie, ”Ticības gada” svinēšanas mudināti, centīsimies uzticīgi atbildēt mūsu misijai: nest Jēzu Kristu cilvēcei un vest cilvēkus uz tikšanās ar Jēzu Kristu – Ceļu, Patiesību un Dzīvību, patiesi klātesošu Baznīcā un tajā pašā laikā katrā cilvēkā.”

Izmantojot zenit.org materiālus, sagatavoja **Ieva Liede**

Apustuliskā nuncijs LUIDŽI BONACI vēstījums Liepājas diecēzes ticīgajiem

Pasha (Lieldienas) ir Jēzus – Krustā Sistais un Augšamcēlies.

Ar Jēzu arī no nāves dzimst dzīvība. Un nāves vairs nav, ir dzīvība. Ar Jēzu viss ir iespējams. Ar Viņu varam sākt dzīvot jaunu dzīvi.

Protams, mēs apzināties, ka cilvēks, ikviens no mums, nes sevī grēka ievainojumu un viņu nemitīgi piesaista ļaunums. Pasaulē vēl ir tik daudz nāves zīmju: egoisms, šķelšanās, skaudība, maģija, kari... Turklāt hedoniskā un neo-pagāniskā kultūra, kurā dzīvojam, turpina izplatīt vēstis, kas bieži mudina uz grēku.

Taču apziņa par cilvēkos un vēsturē mītošo ļaunumu neliek Baznīcai padoties pesimismam. Tieši pretēji, Baznīca uztur un nemitīgi stiprina priecīgā pārlicība par to, ka Kunga augšamcelšanās mums ir devusi spēju uzvarēt ļauno un darīt labo. Krustā Sistajā un Augšamcēlušajā Jēzū ir piepildījies caur pravieti Ezehiēlu Dieva dotais apsolījums: „Es jūs apveltīšu ar savu Garu un jūs vadīšu, lai jūs dzīvotu pēc maniem likumiem.” (Ez 36,27)

Patiešām, mirstot uz krusta, Jēzus mums ir dāvājis savu Garu, kura augļi ir „mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labvēlība, uzticība, lēnprātība, savaldība” (Gal 5,22). Viņš mūs ir atbrīvojis, lai mēs būtu brīvi (sal. Gal 5,1), tāpēc būsim stipri Viņā un neļausim sevi atkal ievest verdzības jūgā (sal. Gal 5,1).

Jēzus ir dzīvs, Viņš ir augšamcēlies, Viņš ir ar mani, ar mums visiem. Viņš ir kopā ar mani. Viņš ir manā priekšā, Viņš atver man ceļu. Viņš pats ir Ceļš. Ceļš uz visu nāves zīmju uzvaru manī un citos.

Foto: Kaspars Patašs

Ceļš uz ļaunā uzvaru ar labo. Vajag tikai būt kopā ar Viņu, sekot Viņam, dzīvot ar Augšamcēlušos, kas mūs nemitīgi izved no nāves uz dzīvību.

Kristus ir mana Pasha. Mūsu Pasha. Novēlu Jums priecīgus Kristus Augšamcelšanās svētkus!!

Apsveikums

Pāvesta Franciska ievēlēšana mums atkal deva iespēju savām rokām *skart* un acīm skatīt augšamcēltā Kunga iepriecinošo un uzmundrinošo klātbūtni Baznīcas dzīvē. Pāvests Benedikts atkāpās no Baznīcas vadības 28. februāra vakarā – kā pats vairākkārt izteicās – nevis, lai pamestu *krustu*, bet gan, „lai jaunā veidā būtu pie krustā sistā Kunga”. Un Baznīca palika bez sava Gana. Bet pēc divām nedēļām, 13. martā, 20.12, pēc Romas laika, atskanēja vēsts: „Habemus Papam! Viņa vārds ir Francisks. Mums ir pāvests Francisks!”

Viņa pirmie vārdi bija aicinājums mums visiem iet kopā: „Tas ir mūsu savstarpējās brālības, mīlestības un uzticēšanās ceļš. Vienmēr lūgšimies viens par otru.

Lūgšimies par visu pasauli, lai valdītu liela brālība.” Pēc tam pāvests Francisks saskaņā ar tradīciju deva savu apustulisko svētību. Bet pirms tās viņš lūdza svētā Pētera laukumā sapulcējušos ticīgos (es piebilstu: arī avīzes “Nāc!” lasītājus) lūgties, lai Kungs svētī jauno pāvestu. Viņš lūdza Kunga svētību caur ticīgo aizlūgumu un pazemīgi nolieca galvu tās saņemšanai. Un tad sekoja pāvesta apustuliskā svētība.

Arī Liepājas diecēze gaida savu jauno Ganu. Gaida to jau ilgu laiku. Es aicinu visus tupināt gaidīt ar pašlūgumu un izturību. Arī šī ir viena no iespējām šajā ”Ticības gadā” dzīvot un augt ticībā. No savas puses varu teikt, ka tiek veikts rūpīgs darbs, lai Liepājas diecēzei būtu savs Gans. Tāpēc aicinu Jūs gaidīt, pirmām kārtām, darbīgi, bagātinot šo gaidīšanas laiku ar labiem darbiem. Kādiem? Tiem, kurus norādīja pāvests Francisks. Viņš mūs mudina ”iet kopā” un ”lūgties vienam par otru”, lai mēs viens otram būtu par svētību. Un, lūk, arī mans aicinājums un novēlējums: lai priesteri dzīvo tā, lai būtu par svētības avotu ticīgajiem un ticīgie – priesteriem, lai vecāki būtu svētības nesēji saviem bērniem un bērni – vecākiem, lai skolotāji būtu par svētību skolēniem un skolēni – skolotājiem... Tas būs labākais veids, kā lūgt no Kunga jauno bīskapu un sagatavoties viņa saņemšanai. ”Ejot kopā” un ”lūdzoties vienam par otru”, piedzīvot Lieldienu dāvanu, tas ir, iespēju satikt krustā sisto un augšamcēlušos Kungu, kurš ienes gaismu un siltumu mūsu sirdīs.

Liepājas diecēzes apustuliskā administratora EDVARDA PAVLOVSKA vēstījums

Foto: www.katedrale.lv

novērtēt bīskapa institūciju un konkrēto personu, redzot, ka bez bīskapa nav labāk un šī amata pildītājs ir ļoti vajadzīgs. Kad bīskapa nav, tad var labāk saprast, cik viņš bija vērtīgs, kad bija. Piemēram, cilvēki nevērtē maizi tad, kad tās ir pa pilnam, bet tad, kad tās trūkst, rodas istā sapratne par maizes vērtību.

Šajā gadījumā es nedomāju, ka tas ir kāds milzīgs zaudējums, par ko vajadzētu ļoti uztraukties, jo ne gaidīšana, ne bīskapa trūkums nav nekāds ļaunums. Labāk ir ilgāk pagaidīt un sagaidīt labu bīskapu. Ļausim tiem, kuri par to rūpējas, strādāt pie šī jautājuma un nepārstiegties. Lai neiznāc „sastrebēt karstu”. Tāpēc arī varbūt Dievs visus apstākļus tā virza, lai lēmums nebūtu sasteigts, bet pārdomāts. Lai varētu atrast visattiecīgāko, vislabāko un vissvētāko. Tagad ir laiks

lūgšanai un pārdomām, tas nav tukšas gaidīšanas laiks. Tas, ka šobrīd vēl Liepājas diecēzē nav bīskapa, var būt aicinājums uzdot jautājumu sev – ko es daru šī jautājuma labā?

Gribu novēlēt šīs Lieldienas pārdzīvot kā istus ticības svētkus, kuros Kristus augšamcelšanās ir realitāte. Viņš dzīvo tagad starp mums! Viņš ir augšamcēlies ne tikai tad, kad svinam svētkus un ejam Lieldienu procesijā, bet katru dienu tikpat reāls kā toreiz Ģenezaretē ezera krastā, parādoties apustuļiem pēc augšamcelšanās un viņus sveicinot ar vārdiem: „Miers jums!” Lai šajā satraukuma, nemiera un gaidu pilnā laikā sadzirdam šo Kristus sveicienu mums Lieldienās: „Miers jums!” Lai sirdīs ir miers, redzot, ka nav, par ko uztraukties, jo pats galvenais jau ir noticis – Kristus ir augšamcēlies!

Augšamcelšanās liecība

Turpinājums no 1. lpp.

Lai mēs spētu saskatīt Kristus augšamcelšanās dziļāko būtību, ir nepieciešama arī ticības pieeja. Akvīnas Toms saka, ka Kristus augšamcelšanās nav cilvēcīgajā, šīs zemes miesā, bet pārveidotā,

nemirstīgā miesā, un tieši tāpēc mācekļi viņu atpazīst ar ticības acīm. Mācekļi ceļā uz Emausu sākumā nepazīna Kristu, jo viņu ticība bija vāja. Mēs esam kā apustulis Toms, kurš vispirms gribēja ielikt pirkstu Kristus brūcēs, lai ticētu, un Kristus viņam to neliedza, taču Viņš arī liek

mums saprast, ka nākotnē pēc Viņa uzkāpšanas Debesīs, mēs Viņu sastapsim tikai ticībā (Svētajos Rakstos, Euharistijā un Baznīcā). Neviens Kristus vēsturiskās augšamcelšanās liecība nevar kļūt par zīmi bez ticības. Tieši ticība mums liek pieņemt šo vēsti un

liecināt citiem, ka Kristus ir augšamcēlies. Mēs, kristieši, to darīsim ar prieku, liecinot par to gan vārdos un darbos, gan savā dzīvē. Ir jāsaprot, ka tad, ja mēs atmetam kristīgo mantojumu, esam pret to vienaldzīgi vai arī to relativizējam, mēs atsakāmies no vienreizējas

atslēgas, kas palīdz saprast mūsu dzīves un visas pasaules jēgu. Pat, ja dzīvojam sabiedrībā, kur pastāv citi viedokļi, mēs vēlamies dalīties ar mūsu kristīgo liecību par Kristus augšamcelšanos un sakām katram Latvijas iedzīvotājam – Kristus ir patiesi augšamcēlies!

Ticības žēlastība

Jaceks Salijs OP

Jautājums:

Saka – ticība ir žēlastība. Tāpēc man ir jautājums – kāpēc Dievs vieniem dod šo žēlastību, bet citiem ne? Kā ir vainīgs cilvēks, kam Dievs šo žēlastību nav devis?

Atbilde:

Šis jautājums ir radies pārpratuma dēļ. Palūkosimies uz šo lietu vispārīgi. Baznīcā mēs ticam, ka bez Dieva palīdzības neesam spējīgi pilnībā ievērot pat Dieva baušļus. Ja šo loģiku pielietotu, atbildot uz jūsu jautājumiem, tad vainu par savu grēku es vienkārši varētu novēlēt uz Dievu: ja jau uzticība baušļiem ir Dieva dāvana... vai tad tā ir mana vaina, ka esmu izdarījis smagu grēku?

Šādas nostājas absurds ir pārāk skaidri saskatāms, lai kāds to uztvertu nopietni. Es pats dziļi izjūtu, ka mans grēks diemžēl ir manis paša darbs. Nav iemesla tam, lai visu šo lietu apgrieztu *kājām gaisā*, pretēji manai izjūtai. No savas pieredzes zinu, cik ļoti lūgšana attīra domas, šķīstī iekāres un dod spēku darīt labu. Šī problēma ir sarežģīta tikai teorētiski. Pēc savas pieredzes skaidri zinu, ka mana ļaunā rīcība ir mans paša darbs, bet mana labā rīcība arī ir mans paša darbs, bet galu galā tā ir Dieva dāvana.

Kā redzams, nevarēsim izvairīties no tēmas par žēlastības saistību ar mūsu brīvo gribu. Nepareizs pieņēmums par šo tēmu ir Jūsu jautājuma galvenais pārpratums. Šķiet, Jūs pieņemat, ka žēlastība ir kāds noteicošs spēks, kas cilvēkā nāk no ārpusē un kas apstādina cilvēka gribas darbību. Bet tas tā nav.

Kad runājam par attiecībām starp cilvēku un Dievu, vienmēr jāatceras, ka Dievs pirmais mūs ir iemīlējis un iniciatīva vienmēr pieder Viņam. Ne mēs Viņu izvēlējam, bet Viņš mūs. Ja mēs Viņu meklējam, tad tāpēc, ka Viņš pirmais mūs ir meklējis. Tas tiesa, ka cilvēks reizēm izjūt otrādi: viņam šķiet, ka tieši viņš ir tas, kurš sācis meklēt Dievu. Tomēr tiklīdz Dievs viņu atrod, cilvēks, atskatoties uz noiето ceļu, apjauš, ka visu laiku ticis Viņa vadīts. To ir darījusi varenā, labvēlīgā un vienlaikus uzticamā Dieva roka.

Žēlastības īstenība

Īstenībā žēlastība vismaz divos punktos atšķiras no Jūsu priekšstata par to. Pirmkārt, Dievs radīja cilvēku kā prātīgu un brīvu būtni.

Foto no interneta

Ja mēs meklējam Dievu, tad tikai tāpēc, ka Viņš pirmais mūs ir meklējis

Mūsu daba nekādā ziņā nekonkurē ar žēlastību, jo gan viena, gan otra ir no Dieva. Gluži pretēji, Dievs nāk pie mums ar žēlastību tieši kā pie prātīgām un brīvām būtnēm. Ne pret, ne līdzās, bet tieši balstoties uz mūsu prātīgumu un brīvību. Dieva žēlastība mūsu prātīgumu un brīvību attīra, paplašina un padziļina. Tas ir apmēram tā: Dievs apņēma cilvēku ar savu žēlastību, cilvēks savukārt, jau apņēmts ar žēlastību, pieņēma šo žēlastību apzināti, brīvprātīgi un ar prieku. Ja cilvēks ir uzticīgs, nežēlo pūliņus un sadarbojas ar žēlastību, tad vienmēr ir tās apņemts. Šis apraksts var kādam asociēties ar tāda cilvēka situāciju, kas ķīmisko vielu ietekmē ir zaudējis spēju rīkoties, kurš tikai šķietami izvēlas apzināti un brīvprātīgi, jo patiesībā viņš tam ir nolemts. Tomēr ar žēlastību ir tieši pretēji. Žēlastība neparalizē mūsu garīgās spējas, bet gan tās atbrīvo no paralīzes, ko mūsos ienesis grēks. Žēlastība neierobežo prātīgumu un brīvību mūsos, bet to padziļina. Tā ne tikai neatņem man manu identitāti, bet gan mani padara spējīgāku būt pašam.

Tas viss ir iespējams tāpēc, ka bezgalīgi mīlošajam Dievam (tieši tāpēc, ka Viņš ir bezgalīgi mīlošs) ir pieeja visai manai iekšējai pasaulei, kur ar savu žēlastību Viņš mani darbojas tieši no iekšpuses. Runa ir par to, ko tik skaisti ir izteicis svētais Augustīns – Dievs mums ir tuvāks nekā mēs paši sev. Tā ir patiesība, jo Dievs mūs mīl vairāk nekā mēs paši sevi.

Žēlastības spiediens cilvēkā

Ja jau žēlastība izriet no mīlestības, tad runāt par to kā par nolemtību būtu pilnīgs pārpratums. Mīlestībai ir sveša jebkāda uzspiešana no ārpusē. Vienīgais spiediens, kam mīlestība pakļaujas, kuru tā panes un kuru pieņem ar prieku, ir patiesība, labums un absolūtais. Jo brīvība mīlestībā nav spēja kaut ko izvēlēties, bet ir spēja gribēt un brīvi izvēlēties to, kas ir radošs, papildīts ar jēgu, absolūts. Tātad, ja vispār var runāt par *spiedienu*, kādu žēlastība izraisa cilvēkā, tad tas ir Kādas būtnes *spiediens*, kas ir manā iekšienē, *spiediens*, kas raksturīgs mīlestībai, *spiediens*, kas padziļina manu brīvību un mani iesakņo jēgā.

Kaut kur šeit slēpjas arī mūsu neuzticības žēlastībai noslēpums. Cilvēks, kas nav pilnīgi iesakņots mīlestībā, kura ilgās alkas virzītas gan uz labuma pusi, gan pret labumu – šajā zemē diemžēl visi tādi esam – var neļauties žēlastības *spiedienam* un var neizvēlēties īsto labumu vai arī kaut ko pretēju labumam. It īpaši tādēļ, ka uzticība žēlastībai bieži no mums prasa upuri, sevis pārvarēšanu. Protams, katra šīs dienas izvēle, kas pretojas žēlastībai, samazina manu atvērtību rītdienas žēlastībai. Jēzus mūs pat brīdina, ka cilvēks ar savu neuzticību var pilnīgi noslēgties žēlastībai: var sagrēkot pret Svēto Garu, bet šis grēks netiks piedots ne šajā, ne nākamajā dzīvē.

Rezumējot: mana uzticība žēlastībai ir mana brīvā izvēle, kas notiek, pateicoties

žēlastībai un žēlastības ietvaros, tātad tā ir pilnīgi mana izvēle, bet vienlaikus tas ir Dieva darbs. Bet mana neuzticība žēlastībai ir mana brīvā izvēle, kas notiek pretēji žēlastībai, tāpēc tā ir tikai mana personīgā izvēle.

Salīdzinājums ar dzīvības dāvanu

Ar žēlastības dāvanu ir līdzīgi kā ar dzīvības dāvanu. Dievs mani ir apdāvinājis ar dzīvību ne tikai tādā nozīmē, ka reiz mani ir radījis: Viņš mani pastāvīgi uztur dzīvu, bet visa mana dzīve notiek dzīvības dāvanas ietvaros. Es patiesi esmu brīvs, bet mana brīvība īstenojas dzīvības dāvanas ietvaros. Darbi, kurus es daru, ir mani darbi, bet vienlaikus es tos veicu, pateicoties tam, ka no Dieva esmu saņēmis dzīvību. Līdzīgi ir ar mūsu darbiem, kas mūs atver mūžīgajai dzīvei. Tie ir mani darbi, bet es tos daru Dieva žēlastības dāvanas ietvaros un pateicoties žēlastībai.

Pilnīgi citādāk šī lieta izskatās tad, ja kāds atmet dzīvības dāvanu un izdara pašnāvību. Viņš patvaļīgi atstāj Dieva žēlastības ietekmes vidi. Viņš zaudēja dzīvību nevis tāpēc, ka Dievs viņam būtu atteicis šo dāvanu (kaut gan skaidrs, ka dzīvība ir Dieva dāvana), bet gan tāpēc, ka viņš pats negribēja dzīvot. Lūk, neuzticība žēlastībai ir kaut kādā veidā saistīta ar garīgo pašnāvību.

Tāda ir realitātes loģika, ka labums un ļaunums, dzīvība un nāve nav līdzvērtīgas vērtības, bet savstarpēji pretējas. Realitāte virzās vienā

pozitīvā virzienā, tajā nav vērtības un antivērtības. Ir tikai īstās, pilnīgās vērtības un izkropļotas vērtības, pozitīvas vērtības un to trūkums.

Uzticība vai neuzticība žēlastībai jāapskata tieši šādās kategorijās. Svētie Raksti saka: „Dievs grib visus atpestīt.” (1Tim 2,4) Viņš, protams, to grib izdarīt dievišķā veidā, tas nozīmē, ka Viņš patiešām aptver visus ar savu pestījošo spēku. Ja kāds atradīsies ārpus pestīšanas, tad katrā ziņā nevar par to vainot Dievu.

Ticības žēlastības skaidrojums

Tagad pāris vārdi par pašu ticības žēlastību. Uz Jūsu jautājumu es atbildētu trijos punktos.

Pirmkārt, mūsu ticība ir Dieva dāvana. Tā ir liela Dieva dāvana, ka mēs, neraugoties uz mūsu grēkiem, mākam atpazīt Dieva klātbūtni pasaulē un mūsu dzīvē. Vēl lielāka, pat bezgalīgi lielāka Dieva dāvana ir aicinājums kļūt par Dieva bērniem, par Dieva dabas līdzdalībniekiem.

Otrkārt, cilvēki, kas pēc gadiem, kas aizvadīti garīgā prombūtnē, atgriežas pie Dieva, bieži ir pateicīgi par to, ka Dievs viņus beidzot ir atvedis pie sevis, bet vienlaikus izjūt arī vainu par to, ka reiz bijuši tālu prom no Viņa. Tādas liecības nevajadzētu mazvērtēt. Varam iztēloties pāris piemērus, kurus vērtēsim kā morāliiski nosodāmus. Piemēram, ja kāds pamet ticību, izdevīguma vai kādu gaidāmo priekšrocību dēļ. Vai arī kāds pilnīgi noslēdzas no realitātes dziļākām dimensijām un dzīvo garīgi tukšu dzīvi. Vai arī, ja kāds ir attālinājies no ticības tādēļ, ka viņa nostāja un rīcība bijusi pretēja ticībai: jau sen ir tikusi atklāta patiesība – ja tu nerīkojies tā, kā tici, tad sāksi ticēt tā, kā rīkojies.

Treškārt, kaut gan Dievs visus aicina ticībai, tā nav mūsu daļa tiesāt konkrētos neticīgos. Mums drīzāk vajadzētu piecāties par labo, ko dara neticīgie, kā arī cienīt visus tos, kas godīgi un vaiga sviedros meklē patiesību. Tiesa pieder vienīgi Dievam. Tā vietā, lai tiesātu neticīgos, mums drīzāk sev jāuzdod jautājums – cik lielā mērā mēs paši ar savu garīgo mazdūšību un savu rīcību, kas nesaskan ar ticību, sekmējam neticību mūsu tuvākajos. Mums jālūdz Dievs, lai Viņš mums piedotu mūsu vainas un labotu to, ko mēs esam sabojājuši. Kārtības labad vēl jāpaskaidro, ka *netiesāsim* nozīmē ne tikai to, ka nedrīkst *nosodīt*, bet arī to, ka nedrīkst *attaisnot*. Tiesu tiešām atstāsim Dievam.

No poļu valodas tulkojis priesteris **Oskars Jablonskis OP**

Auglība – laulāto mīlestības zīme

Stikutu ģimene:
(no kreisās)
Dainis, Andris,
Mārtiņš, Baiba,
Kristaps, Rūdolfs
un Filips

Foto no Stikutu ģimenes personīgā arhīva

Pateicoties biedrībai "Sabiedrības attīstības centrs", Liepājas pilsētas domei, SIA "CNFL" un Latvijas Kopienas iniciatīvu fondam, kuri finansē projektu: „Mamma-mammai: Ģimeņu centra "Liepa" kapacitātes stiprināšana, izglītojot brīvprātīgos konsultantus un papildinot centra aprikojumu”, Liepājā no februāra līdz martam notiek auglības atpazīšanas metodes kursi. Kursu iniciatores ir Ilze Veske un Līga Vasara. Pirmajā tikšanās reizē februārī kā lektori tika uzaicināti Dainis un Baiba Stikuti – piecu dēlu vecāki, kustības "Laulāto tikšanās" animatori un Ģimenes ekoloģijas institūta konsultanti, kuri kopš 2008. gada vada auglības atpazīšanas kursus.

Kādas ir katoliskajā Baznīcā atļautās ģimenes plānošanas metodes?

Dainis Stikuts: Baznīca māca, ka laulības aktam jeb tuvībai laulāto starpā ir jābūt atvērtai uz dzīvību. Tas nozīmē, ka laulība savā būtībā ir auglīga. Arī dabiskās auglības atpazīšanas metodes var kļūt par kontracepciju, ja laulātie nav dialogā ar Dievu un savā starpā. Laulātajiem nav jābaidās

atsaukties uz sirds ilgām, kuras Dievs ieliek sirdī, aicinot ieņemt bērniņu.

Baiba Stikute: Metodes ir vairākas, betursos mēs apmācām simpto-termālo metodi, ko sauc arī par dubultā apstiprinājuma metodi. Mūsdienās cilvēkam gribas drošību, un šī metode to sniedz.

Kāds ir laulātā pāra galvenais ieguvums, lietojot auglības atpazīšanas metodi?

Baiba: Laulātā pāra attiecībās ienāk savstarpējā cieņa. Sieviete jūtas mīlēta un respektēta ar visu viņas auglību. Ir ģimenes, kuras atklāj, cik slikti ir jutušās, lietojot hormonālo kontracepciju, jo tad sievietes sev nodara pāri un jūtas izmantotas. Dabīgās ģimenes plānošanas pamatā ir savstarpējs respekts un mīlestība. Sieviete nejūtas tikai seksuālas iekāres objekts, jo vīrietis ir gatavs arī atteikties. Līdz ar to vīrietis sievietē atklāj citas lietas, piemēram, viņas bagāto garīgo pasauli. Savstarpējās attiecības veidojas pilnīgi citā līmenī. Ir pētījumi, kuri apstiprina, ka ģimenes, kuras izmanto dabīgo ģimenes plānošanu, ir stabilākas, tās mazāk šķiras.

Dainis: Pāris, uzsākot kopdzīvi, neizbēgami sastopas ar kādām problēmām, bet to pārvarēšana viņu attiecībās daudz atrisina, jo šīs

metodes izmantošana prasa atteikšanos un disciplīnu. Šī metode ir arī pilnīgā saskaņā ar laulības solījuma zvērestu, kurā laulātie apsola viens otru mīlēt, pieņemt visos dzīves gadījumos un dāvēt sevi nedalāmi, tai skaitā arī ar auglību. Nav tā, ka kāda daļa tiek rezervēta sev, notiek pilnīga sevis atdošana un otra pieņemšana. Tikai dabīgā ģimenes plānošana šo principu neizslēdz. Tā sevi vispilnīgākā veidā ietver atbildību, ko laulātie uzņemas.

Atturība, ko paredz dabīgā ģimenes plānošana, ir ļoti svarīga, jo tā paredz sava veida sagatavošanos *svētkiem* un jebkuros svētkos šis mirklis ir būtisks.

Kā jūs paši atklājāt aicinājumu kalpot dzīvībai, vadot auglības atpazīšanas kursus?

Baiba: Šogad mūsu laulībai aprit 20 gadi. Pirmais bērniņš mūsu ģimenē netika īpaši plānots, bet pēc viņa piedzimšanas sapratām, ka nevēlamies nekā citādi regulēt mūsu auglību, kā izmantojot ģimenes dabīgo plānošanu. Tajā laikā bija iznākusi grāmatiņa "Sargāsim brīnumu", kur nedaudz tika aprakstīta simpto-termālā metode. Mēs šo metodi praktizējām, un tā ļoti labi darbojās. Tomēr viena lieta ir zināt pašam un pavisam kaut kas

Baiba un Dainis, vadot auglības atpazīšanas kursus Siguldas draudzē

cits ir tad, ja šīs zināšanas jānodod tālāk citiem. Pagāja diezgan ilgs laiks, kamēr mēs sajūtam aicinājumu savās zināšanās dalīties arī ar citiem.

Dainis: Sākumā noteikti liela loma bija mūsu ticības pārliecībai un tam, ka negribam citādi dzīvot. Par dabīgo ģimenes plānošanu gribējās uzzināt kaut ko vairāk, lasīju grāmatu "Dabīgi un droši". Tur rakstītais likās skaists, bet sarežģīts. Patiesībā metodes būtība ir vienkārša. Izglītojos, piedalotiesursos, atbraucis mājās par uzzināto stāstīju sievīņai. Manuprāt, liela nozīme bija iedvesmojošajai daļai, kas ir ļoti būtiska, lai ģimene dzīvotu atbilstoši dabīgai ģimenes plānošanai.

Baiba: Toreiz tas mūs vēl nemitināja dalīties ar citiem, bet pēc kāda laika uz kursiem aizbraucām abi. Tad Dievs uzrunāja ļoti spēcīgi, atklājot, ka tās ir tās zināšanas, kurās būtu vērts dalīties ar citiem.

Izglītības jomā bijām strādājuši daudzus gadus, bet es no darba aizgāju, jo sapratu, ka bērniem esmu daudz svarīgāka, nekā karjerai. Nākamais solis bija tas, ka apzinājos – man trūkst medicīniskās izglītības, tādēļ sāku studēt par vecmāti. Šobrīd esmu padziļināti apgūsi medicīnu un strādāju par vecmāti, bet kopš 2008. gada vadām auglības atpazīšanas kursus.

Kāds ir laulātā pāra ieguvums, izvēloties dabīgo ģimenes plānošanu?

Baiba: Svētības ir tiešām

daudz. Pirmkārt, kā daudzi saka – mainās domāšana, skats uz dzīvi un savu *otro pusīti*. Otra lieta, ar ko saskaras diezgan daudzi pāri, ir grūtības ieņemt bērniņu. Daudziem no viņiem izdodas palīdzēt tieši caur šo dabisko metožu iepazīšanu un praktizēšanu.

Vai savam kalpojumam redzat augļus?

Baiba: Pēc vairāku kursu novadīšanas noslēgumā lūdzam pāriem uzrakstīt atsauksmes par to, kas mainījies viņu dzīvē. Ir iepriecinoši lasīt, ka mainījušās ļoti daudzas lietas, piemēram, vīrietis savu sievu sāk uzlūkot savādāk. Interesanti ir arī tas, ka pāri, kuri vairst neplāno ģimenē bērnus, pēc izglītošanāsursos, ir atkal atvērti jaunās dzīvības ieņemšanai.

Cik droša ir dabīgā ģimenes plānošana?

Baiba: Apmācīti jau ir vairāki nekā 200 pāri un, saņemot atsauksmes, neesam dzirdējuši par šīs metodes kļūdu – bērniņa ieņemšanu, to apzināti neplānojot. Pāri, kuri apgūsi dabīgo ģimenes plānošanu, šo metodi popularizē arī tālāk, un arvien vairāk cilvēki par to sāk interesēties.

Dainis: Mēs redzam, ka cilvēkiem sirdīs ir ilgas pēc šāda dzīvesveida. Daudzi jau kaut kādā veidā neapzināti līdzīgi dzīvo un sirdī pretojas standarta kontracepcijai, tādēļ ir prieks, ka šie cilvēki atrod vajadzīgo informāciju.

Intervēja Ieva Liede

Eiropas Parlamenta Forums cīņā pret dzīvību

Eiropas Parlamenta ietvaros darbojas dažādas komisijas vai interešu grupas, viena no tādām ir Eiropas Parlamenta Forums cilvēkresursu un attīstības lietās (European Parliamentary Forum on Population & Development). Šis forums sevi raksturo kā cilvēku grupu, kuras mērķis ir rūpēties par Eiropā un pasaulē ievainojamāko, vājāko cilvēku seksuālo un reproduktīvo veselību. Foruma darbībā piedalās pārstāvji no 27 Eiropas valstīm, Latvija nav starp

tām. Foruma nosaukums un mērķis ir cēls, bet patiesībā tā ir cilvēku grupa, kas mēģina izplatīt "Pro choice" (Par izvēli) ideoloģiju, kuras mērķis ir likumdošanā nodrošināt izvēli nogalināt ieņemtus bērnus. Foruma interneta vietnē var atrast dažādus oficiālus dokumentus, bet izrādās, ka ir arī slepenie dokumenti. Nesnenotikusi viena šāda dokumenta *noplūde* internetā.

Dokumenta nosaukums ir "Top 27 European Anti-choice

Personalities, October 2012" (27 svarīgākās personas Eiropā, kas ir pret izvēli). Tas ir to cilvēku saraksts, kuri cīnās par dzīvību, par katru ieņemtu bērnu tiesībām piedzimt un būtu mīlēti. Dokumenta forma ir neparasta ar to, ka tur ir ievietota katras personas fotogrāfija un īss darbības apraksts, kas atgādina noziedznieku sarakstu "Policija meklē". Šim dokumentam ir arī otra daļa, kur ievietots partiju un organizāciju saraksts, kuras šis Forums uzskata

par sev bīstamām. Prieks, ka tur atrodamas arī piecas organizācijas no Latvijas. Dokumentā ir pieminētas: asociācija "Ģimene", biedrība Krīzes grūtniecības centrs, biedrība "Īstā mīlestība gaida", kustība "Par dzīvību" un "Luterāņi dzīvībai". Forums patiesi augsti ir novērtējis šo mūsu organizāciju darbību, ja tās tikušas ievietotas *melnajā* sarakstā.

Priesteris
Oskars Jablonskis OP

Ziņas no pasaules

"No okeāna līdz okeānam" – Ēnstohovas Dievmātes ikonas kopija Portugālē

Akcijas "No okeāna līdz okeānam" mērķis ir aicināt lūgties par dzīvību, lai tā tiek nosargāta no ieņemšanas brīža līdz pat dabīgai nāvei. Pirms iesākās ikonas svētceļojums Vladivostokā (2012. gada 15. jūnijā) Dievmātes ikonas kopija tika novietota blakus tās oriģinālam, kas atrodas Polijā, Ēnstohovā, Jasnas Guras pauliniešu klosterī un tur 2012. gada 28. janvārī arhibīskaps Staņislavs Novaks to pasvētīja. Sākot ar 15. jūniju Ēnstohovas Dievmātes ikonas kopija visu laiku ir ceļā. No 28. jūlija līdz 5. augustam ceļš veda arī caur Latviju. 2. martā noslēdzās ikonas svētceļojums Spānijā un tā tika uzņemta Portugālē. 3. marta naktī Dievmātes svētbilde sasniedza Fatimu un tika novietota Bizantijas kapelā. 7. marta vakarā pie ikonas, kas tajā laikā bija Fatimas sanktuārija Mazajā Atklāsmju kapelā, ticīgie lūdzās rožukroni dzīvības aizsardzības un ģimenes nodomā.

Galvenās svinības Fatimā notiks 7. aprīlī, Dieva

Žēlsirdības svētdienā, bet pirmdien, 8. aprīlī (šogad tajā dienā tiks svinēti Kunga pasludināšanas svētki, pārcelti no 25. marta, kas ir arī Dzīvības Svētuma diena), Ēnstohovas Dievmātes ikona apstāsies Atlantijas Okeāna krastā un ar to noslēgsies svētceļojuma 1. posms.

Tiek pieņemts, ka svētceļojuma laikā pie Ēnstohovas Dievmātes ikonas ir lūgušies aptuveni 4 miljoni cilvēku, bet svētceļojuma garums (sākot ar Ēnstohovu) ir 65000 km un Portugāle ir 24. valsts, kurā Dievmātes ikona tiek uzņemta. Tā ir lielākā akcija Dzīvības aizsardzības nodomā, kas līdz šim notikusi.

Likums ierobežo abortus

6. martā Arkanzasas štātā (ASV) tika pieņemts likums, kas aizliedz abortus pēc grūtniecības 12. nedēļas. Sākotnēji likumprojekts paredzēja aizliegt abortus pēc grūtniecības 20. nedēļas, tomēr beigās, pēc viena senatora ierosinājuma, tika pieņemts stingrāks likums, kas pašlaik ir radikālākais mēģinājums ierobežot abortus, ko no 1973. gada atļauj ASV likums. Par jauno likumu balsoja 55 deputāti, pret bija 33. Līdzīgs

likums, kas aizliedz abortus pēc 20. grūtniecības nedēļas, pēdējā laikā tika pieņemts un ir spēkā arī citos ASV štatos.

Gavēņa laika rekolekcijas Romas Kūrījā

Tradīciju rīkot Garīgos vingrinājumus Svētajam Tēvam un viņa līdzdarbiniekiem Vatikāna Kūrījā 1929. gadā iesāka pāvests Pijs XI. Rekolekcijas notika Adventa 1. nedēļā. Pāvests Pāvils VI pārcēla tos uz Gavēņa laika 1. nedēļu, viņš arī iesāka aicināt kā rekolekciju vadītājus garīdzniekus un teologus, kas nebija saistīti ar Romas Kūrīju. 1976. gadā rekolekcijas pāvestam vadīja Krakovas metropolīts kardināls Vojtila, kurš pēc tam kā pāvests Jānis Pāvils II turpināja un bagātināja rekolekciju tradīciju un par vadītājiem aicināja kardinālus, bīskapus, priesterus un mūkus no visas pasaules. Šogad rekolekcijas pāvestam un Romas Kūrījas darbiniekiem, kas notika Gavēņa 1. nedēļā no svētdienas līdz trešdienai, vadīja kardināls Gianfranco Ravasi.

Pēc *ekai.pl* materiāliem sagatavoja priesteris **Mariušs Kempa**

Džeimss Mārtins SJ Jezuītu ceļvedis (gandrīz) visā

Grāmatas autors par savu darbu saka: „Grāmatu centos sarakstīt tā, lai to varētu izmantot pēc iespējas vairāk lasītāju – gan šaubu mākti meklētāji, gan patiesi ticīgi cilvēki. Ignāciskais garīgums paver iespējas visdažādākajiem cilvēkiem – ne tikai jezuītiem, ne tikai katoļiem un pat ne tikai kristiešiem.”

Vienkāršā, humora pilnā valodā rakstītā grāmata sniedz izsmieļošas atbildes uz mums tik svarīgiem jautājumiem: Kā varu vairāk un labāk iepazīt Dievu? Kā dzīvot, lai manu dzīvi varētu nosaukt par izdevušos un laimīgu? Kā veidot labas un dziļas attiecības ar citiem cilvēkiem? Katru reizi, kad atrodam atbildi uz kādu no šiem saviem jautājumiem, mūsu dzīve izmainās.

Grāmatas ievadvārdos klostermāsa Emanuēla Linda Ceple SJE raksta: „Viena no svarīgākajām tēzēm, kuru īpaši uzsvērtu satiekam šajā grāmatā, ir katra cilvēka personiskās pieredzes vērtēšana. Tā ir vieta, kurā darbojas Dievs te un tagad.” Arī šis "ceļvedis" var kļūt par jaunu Dieva pieredzi mūsu ikdienā.

Ieva Liede

Līdzjūtība

„Svētīgi mirušie, kas mirst Kungā.

Lai tie atdusas no savām pūlēm, jo viņu darbi tos pavada.”

(Atkl 14,13)

Esam kopā ar **dominikāņu māsu Agnesi**, tēti mūžībā pavadot.

Kuldīgas draudzes prāvests ar draudzi un Kuldīgas dominikāņu māsu

Krustaceļš Lielajā Piektdienā – 29. martā

Liepājā	18.00 no Sv. Trīsvienības ev. lut. katedrāles
Ventspilī	17.00 no Romas katoļu baznīcas
Saldū	19.00 no M. Lutera baznīcas (Skrundas ielā)
Talsos	16.00 no Romas katoļu baznīcas
Kandavā	12.00 no ev. lut. baznīcas
Pāvilostā	15.00 no ev. lut. baznīcas

HRIZMAS SVĒTĪŠANAS SVĒTĀ MISE

Liepājas Sv. Jāzepa katedrālē
trešdien, 27. martā, 11.00

LIELDIENU SVĒTĀ MISE POĻU VALODĀ

sestdien, 6. aprīlī, 16.00
Liepājas Sv. Meinarda baznīcā

Liepājas diecēzes svētceļojums "Ticības gadā"

1. grupa (kājām): **Liepāja – Aglona** (27.VII-15.VIII)
priesteris Mariušs Kempa (26578580)
2. grupa (kājām): **Ventspils – Aglona** (27.VII-15.VIII)
tēvs Marcins Virkovskis OSPPE (26552758)
3. grupa (ar riteņiem): **Kolka – Aglona**
priesteris Toms Priedoliņš (26493241)

Pasmaidīsim

– Jānīt, nāc ēst! – no virtuves sauc māmiņa.
Jānītis neatbild, jo aizņemts ar rotaļāšanos.
– Jānīt, nāc ēst, citādi es sadusmošos!
– Māmiņ, tu pagaidām padusmojies, bet es pa to laiku vēl paspēlēšos!
☺ ☺ ☺
– Dakter, es esmu salauzis kāju divās vietās!
– Vai jūs šīs vietas atceraties?
– Protams!
– Tad tur vairs nekad neejiet!
☺ ☺ ☺
Tirgū.
– Sakiet, lūdzu, cik maksā tās divas konfekšu kastes?
– Ja ņemsiet abas, atdošu par 3 latiem.
– Bet, ja tikai to, kas atrodas labajā pusē?
– Tā maksā 2 latus.
– Labi, tad dodiet man to, kura kreisajā pusē!
☺ ☺ ☺
– Tēt, lūdzu, palīdz man atrisināt šo uzdevumu!
– Vai tu pats jau domāji?
– Jā!
– Un ko izdomāji?
– Labāk jāpajautā zinošam cilvēkam.

Dāvids kopā ar saviem klasesbiedriem

Foto: Ivela Kalniņa

Labdarības akcija

Liepājas Katoļu pamatskolas skolēni un skolotāji martā – aprīlī organizē labdarības akciju "Tev, Dāvid!", kuras mērķis ir savākt līdzekļus sava skolasbiedra – 2. klases skolnieka – Dāvida Krūmiņa operācijai.

Labdarības akcijas veidotāji vēlas palīdzēt Dāvidam īstenot viņa sapni – staigāt!
2013. gada vasarā Dāvidam Minhenes

ortopēdiskajā klīnikā (Vācijā) jāveic sarežģīta mikroķirurģiska operācija, pēc kuras ir cerība, ka zēns staigās! Operācijas izmaksas 15 492,54 eiro. Šobrīd ir saņemti Ls 448,35.

Akcijas noslēgums 18. aprīlī 18.00 Liepājas Olimpiskajā centrā, kad visi 130 skolēni rādīs uzvedumu "Meža gulbjī".

Informācija par Dāvidu un ziedošanas iespējām: www.katolupamatskola.lv

No 15. līdz 17. februārim Liepājā, kopienas „Chemin Neuf” mājā Karostā, norisinājās jauniešu nedēļas nogale „Jā brīvībai!”. Tēma, lekciju un diskusiju galvenais jautājums bija par drosmīgu izvēli pieņemot brīvību, ko mums katram dāvā Dievs. Visu šo kopīgo laiku ietvēra lūgšana un slavēšana, kā arī pārdomas un liecības par Dieva klātbūtni dzīvē.

Sestdienas rītu francūziete Beatrise iesāka ar pārdomām par Bībeles fragmentiem, kas runā par bagātnieku un Debesu valstību, kā arī kameļi un adatas aci. Viņa pamācīja, ka katram ir jābūt kā mazam bērnam, kurš spēj ieiet pa šo adatas aci – mazo lodziņu uz Debesu valstību.

Sestdien ieradās arī priesteris Andrejs Mediņš, kurš sprediķi ļoti interesanti stāstīja par kalpošanu Indijā un žēlsirdības nozīmi ikdienā. Sākumā katrs tikām aicināti atbildēt uz jautājumu – kas man ir brīvība?

Neizpalika arī kopīga atpūta un darbs, tāpēc pēcpusdienā devāmies uz skaisto Karostas jūrmaļu un fortiem, meklējām akmentiņus un pikojamies. Vakārā dziedājām slavēšanas dziesmas

Nedēļas nogale, apgūstot brīvību

dažādās valodās, dejojām un spēlējām „kāju mezglāšanas” spēles līdz pagurumam.

Notika arī kāds pavisam negaidīts, bet jautrs notikums. Svētdien, atpakaļceļā no Svētās Mises Māras baznīcā, ar bažām

tuvojāmies Karostas tiltam. Redzot, ka tūlī iedegsies sarkanais luksofors un tiks aizvērti vārti un barjeras, lai slēgtu tiltu, bija jārikojas nekavējoties. Lēmums bija jāpieņem tūlīt, citādi būtu jāgaida vairākas stundas, līdz

tiltu atkal atvērtu satiksmei. Pēkšņi kāds iesaucās: „Skrienam!” Mēs visi, daudz nedomājot, skrējām pāri tiltam, kamēr tas vēl bija ciet. Jau esot tilta otrajā pusē un skatoties, kā tilts tiek izgriezts, mūs pārņēma prieks

un savīļojums. Manī radās doma, ka esam izdarījuši drosmīgu izvēli un, ātri rikojojoties, uzticējušies Dievam. Tas tik bija kaut kas!

Aleksandra Runde

Ziņas no Liepājas Katoļu pamatskolas

Pavisam ātri paskrējuši jau vairāk nekā divi mēneši, kopš Liepājas Katoļu pamatskola pulcējās un pucējās Ziemsvētku uzvedumam, šajā laikā padarīts daudz.

Sākumskolas un pamatskolas skolēni aktīvi piedalījušies dažādās mācību olimpiādēs un konkursos. Atzinības un godalgotas vietas saņemtas pilsētas krievu valodas un matemātikas olimpiādē, pilsētas skatuves runas konkursā „Zvirbulis atgriežas 2013”, augsti novērtēts skolas ansamblis „Tikai tā!” vokālo ansambļu skatē pilsētā. Izdziedāta ceļazīme uz novada skati Ventspilī, kurai ansamblis tagad ļoti cītīgi gatavojas skolotāju vadībā.

Visi skolābērni aktīvi rosinājuši projektu nedēļā. Tika pētīts un apkopots, izziņāts un

uzrakstīts, krāsots un veidots, lai katrs savu veikumu varētu arī prezentēt pārējiem skolābiedriem. Mazāko klašu skolēni sev interesējošas tēmas apkopoja pa klasēm, bet skolēni no 5. līdz 9. klasei katrs individuāli veidoja savu darbu, konsultējoties ar skolotājiem. Skolas projektu nedēļas noslēgumā visa pamatskola pulcējās konferencē, kurā visiem bija iespējams noklausīties daļu no labāko darbu prezentācijām.

Līdzās skolas mācību procesa aktivitātēm 24. februārī skolas dzimšanas dienas svētku kliņģerī iedēdzām jau 19 svecītes un padomājām, kas ir tas, ko vēlamies skolai vēlēt ceļā uz divdesmitgadi.

Tagad, kad gaidām mūsu mīļās Liepājas dzimšanas dienu, esam iesaistījušies Liepājas izglītības pārvaldes organizētajās „Rado-

šuma dienās”. Vai pamanījāt – skolas logos un kokā pie skolas salidojuši krāsaini putni – kā mūsu pilsēta, kā mūsu domas, kā mēs paši, kā sapņi, kuri spārno un domas, kuras liek lidot!

Līdzās visam esam nolēmuši sniegt palīdzīgu roku savam skolābiedram – 2. klases skolniekam Dāvidam Krūmiņam. Skola kopā ar organizāciju „Ziedot.lv” organizē akciju „Tev, Dāvid!”, lai savāktu naudu zēna operācijai.

Kristus Augšāmcēlšanās svētki ir pavisam tuvu. Tie katru mūsu sirdī ienāks ar prieku, ticību, cerību un mīlestību. Atcerēsimies tikai, ka visas šīs lielās lietas sevī jo stipri iemantotim, ja paši tās spēsim dāvēt citiem! Lai mums visiem tas izdodas!

Zane Zāliete

Gavēņa rekolekcijas Liepājas Sv. Dominika draudzē

Dominikāņu priesteris Arturs Modzelevskis, vadot rekolekcijas Liepājā

15. – 17. martā Liepājas Sv. Dominika draudzē ikviens tika aicināts uz garīgu atjaunotni, sagatavojoties Kristus Augšāmcēlšanās svētkiem. Draudzes rekolekcijas vadīja dominikāņu priesteris Arturs Modzelevskis, kurš ilgus gadus kalpojis Liepājā, bet šobrīd kalpo Tallinā.

Galvenā tēma, kuru tēvs Arturs apskatīja savās konferencēs, bija par Kristus augšāmcēlšanos kā mūsu eksistences dziļumos ierakstītu faktu. Dzirdētais ļāva paskatīties uz augšāmcēlšanos kā garīgās dzīves kompasu mūsos, kas nav tikai fakts, bet pati Jēzus persona. Pirmās konferences pārdomas par augšāmcēlšanos kā raugu, kā sēklu mūsos, atklāja to, kas paši esam ne no ārpusē, bet iekšpusē. Mūsos ļoti dziļi ir ierakstītas slāpes pēc Jēzus augšāmcēlšanās, kas aizsteidzas priekšā mūsu zināšanām un izpratnei par to.

Sestdien tēvs Arturs turpināja aizsāktu tēmu par augšāmcēlšanos, bet šoreiz, balstoties uz apustuļa Pāvila vārdiem: „Ja mēs uz Kristu ceram tikai šinī dzīvē, tad mēs esam tie nožēlojamākie starp visiem cilvēkiem. Bet tagad Kristus

ir no miroņiem augšāmcēlies kā pirmais starp mirušajiem.” (1Kor 15,19) Tēva Artura skaidrojums lika aizdomāties, ka bieži vien mums ir vieglāk ticēt tam, ka Jēzus ir mācītājs, dziedinātājs, draugs, bet ne augšāmcēlšanās. Tika skarts arī jautājums par nepieciešamību sekot Kristus krustam. Tikai pieņemot to, mēs pieņemam Kristus augšāmcēlšanos. Ja krusts cilvēkam nenozīmē augšāmcēlšanos, tad labāk to ir atstāt. Ir cilvēki, kuri tā ir rikojušies tādēļ, ka krustā nesaskata zīmi uzvarai pār nāvi.

Svētdien noslēguma konferencē tika skarta tēma par šķīstītavu, kas ir svarīga, bet ne tik bieži apskatīta tēma. Ciešanas, saistītas ar šķīstītavu, garīgā šķīstīšana, garīgās ciešanas – tie bija jautājumi, kurus tēvs Arturs iztirzāja. Tāpat klātesošie varēja salīdzināt drošās cerības dominējošo lomu šķīstītavā un mūsu cerību ikdienā, kas saistīta ar nedrošību. Ieklausoties dzirdētajā, katrs varēja sev atrast vielu tālākām pārdomām, atklāt kādus jautājumus no jauna un turpināt meklēt atbildes.

Ieva Liede

Liepājas Katoļu pamatskolas skolotāji un skolēni projekta darbu prezentācijā